

El papa Francesc visita els joves drogodependents

▶ Durant la seva estada a Brasil, el 24 de juliol, el Papa visità l'hospital de Sant Francesc d'Assís en la Providència, on gratuïtament s'ajuda els joves a sortir de la drogodependència. El Sant Pare denuncià els *mercaders de la mort* i rebutjà la liberalització del consum de drogues. «Cal afrontar

els problemes que estan a la base de l'ús de les drogues, promovent una major justícia, educant els joves en els valors que edifiquen la vida en comú, acompanyant els necessitats i donant esperança de cara al futur». En la foto, el Sant Pare saluda molt expressivament un dels joves acollits a l'hospital.

GLOSSA

Treballar és dur

Un jove de dinou anys, immigrant força integrat, de família poc estructurada, amb una escolarització irregular, amb capacitat per estudiar però amb pocs hàbits d'estudi, ha trobat acompanyament en un grup de matrimonis que s'ha compromès a ajudar-lo materialment quan ha convingut i amb l'assessorament necessari en els aspectes acadèmics i en el procés de maduració. En començar aquest curs, el noi els comentà la duresa que comporta treballar. Un dels membres del grup que el segueix més de prop li adreçà un escrit en què li deia: «Treballar sempre és dur. Guanyar diners per pagar-nos la subsistència també costa i és dur. Sempre ha estat així. Totes les generacions, les persones joves i les grans, ho han comprovat. Tu tens la sort de tenir una feina. Cada dia, quan et lleves, saps que hi ha una responsabilitat que t'espera i unes persones que confien en el teu treball. Tenir feina, avui, no és una cosa més. Ho has de valorar.

»Tens una feina d'educador, treballeres en un menjador escolar, i no fas un treball només per guanyar diners. Ho has de fer per ajudar els altres —nens petits en aquest mo-

ment—, per donar sentit a la teva vida, tenir un al·licient i no perdre el temps. Saber que cobreixes les teves necessitats materials amb el teu esforç i, també, que aquest treball et dóna possibilitat de seguir estudiant. Si tractes el treball com una feina desproveïda de valors i només com un *curro*, t'estàs equivocant i ens estem equivocant els qui t'ajudem.»

Un gest compromès el d'aquest grup de persones davant aquest acompanyament i molt adient el contingut de l'escrit d'un dels seus membres. De ben segur que la propera vegada que el noi vagi a la seva feina d'educador al menjador ho farà d'una altra manera, amb consciència de la importància de la seva tasca i del bé que fa als nois... i a ell mateix, formant i formant-se! «Ni demanàvem que ens alimentéssiu de franc, sinó que amb penes i fatigues treballàvem nit i dia per no ser una càrrega a ningú» (2Te 3,8). Són molts els joves que es troben sols, en situacions difícils semblants. La resposta tampoc és única perquè el Pare de tots mou els cors i convida a compartir-la a molts homes i dones de bona voluntat.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La nostra fe, el do més gran (9). «La llum de la fe»

Concloent les reflexions d'aquestes setmanes durant l'estiu, us ressaltó algunes consideracions de l'encíclica recent i la primera del Papa Francesc sobre «*La llum de la fe*» perquè ens ajudi la seva lectura. Aquest escrit se suma a les encíclics del Papa Benet XVI sobre la caritat i l'esperança, i assumeix el valuós treball realitzat pel Papa emèrit.

La fe és llum i il·lumina tota l'existència de la persona. És aquest caràcter de llum, propi de la fe, el que el Papa Francesc vol recuperar. Ajuda a distingir el bé del mal, sobretot en una època com la moderna, en la qual creure s'oposa a buscar, i la fe és vista com una il·lusió, un salt al buit que impedeix la llibertat de l'home. En segon lloc, vol revifar la percepció de l'amplitud dels horitzons que la fe obre per a confessar la unitat i la integritat. La fe no és un pressupost que cal donar per descomptat, sinó un do de Déu que ha de ser alimentat i enfortit. «Qui creu veu», escriu el Papa, perquè la llum de la fe ve de Déu i és capaç d'il·luminar tota la vida dels homes: procedeix del passat, de la memòria de la vida de Jesús, però també ve del futur perquè ens obre grans horitzons.

Hem de transmetre el que hem rebut (cf. 1Co 15,3). Que n'és d'important l'evangelització: qui s'ha obert a l'amor de Déu, no pot retenir aquest regal per a si mateix. La llum de Jesús resplendeix sobre el rostre dels cristians i així es difon, es transmet sota la forma del contacte, com una flama que s'encén de l'altra, i passa de generació en generació, a través de la cadena ininterrompuda de testimonis de la fe. Tots hi estem cridats. Això comporta el vincle entre fe i memòria, perquè l'amor de Déu manté units tots els temps i ens fa contemporanis de Jesús. D'altra banda, es fa «impossible creure cada un pel seu compte», perquè la fe no és només «una opció individual», sinó que obre el jo al «nosaltres» i es dóna sempre «dins de la comunió de l'Església». Per aquesta raó, «qui creu mai no està sol»: perquè descobreix que els espais del seu «jo» s'amplien i generen noves relacions que enriqueixen la vida. Vivim la fe en la comunitat eclesial i ens sostenim mútuament, i tots sostinguts per Crist.

El Papa subratlla que la fe és una perquè un és «el Déu conegut i confessat», perquè es dirigeix a l'únic Senyor, que ens dóna la «unitat de visió», i «és compartida per tota l'Església, que forma un sol cos i un sol Esperit». Per això ha de ser confessada en tota la seva puresa i integritat, ja que «la unitat de la fe és la unitat de l'Església»; treure alguna cosa a la fe és treure alguna cosa a la veritat de la comunió. Unitat que està garantida per la successió apostòlica.

Així també, la fe condueix a poder viure juntament amb els altres tenint en compte el bé comú. La fe, que neix de l'amor de Déu, fa forts els llaços entre els homes i es posa al servei concret de la justícia, el dret i la pau. És per això que no ens allunya del món i no és aliena al compromís concret. Per contra, sense l'amor fiable de Déu, la unitat entre tots els homes estaria basada únicament en la utilitat, l'interès o la por. La fe, en canvi, capta el fonament últim de les relacions humanes, la seva destinació definitiva en Déu, i les posa al servei del bé comú. La fe «és un bé per a tots, un bé comú», no serveix únicament per a construir el més enllà, sinó que ajuda a edificar les nostres societats, perquè avancin cap al futur amb esperança.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

EMILI MARLÉS

L'amistat ciència-fe

La Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), amb el patrocini del Pontifici Consell de la Cultura, organitza, a partir del mes d'octubre, el primer curs 100% en línia en l'àmbit catòlic, a nivell mundial, de Diàleg teologia-ciència (www.scienceandfaithbcn.com). El curs, amb un modern mètode d'aprenentatge *e-learning*, està adreçat especialment a persones que tenen un rol formatiu dins l'Església: professors d'escoles cristianes, preveres, diaques, religiosos, catequistes. Mn. Emili Marlés, físic i doctor en teologia, és professor de cristologia a la FTC i director del projecte *Science and Faith in Dialogue*.

Per què un curs virtual com aquest?

Veiem que una de les principals dificultats culturals per acollir l'evangeli és la relació ciència-fe. La sensació de moltes persones és que es tracta de dos àmbits intel·lectuals totalment irreconciliables. Al curs abordem les principals qüestions que comporta aquesta relació per donar respostes positives.

La ciència i la fe es posen d'acord, per fi...

De fet, ja fa molt de temps que són amigues. Ara ens trobem en un moment històric privilegiat d'aquesta relació. L'*ecumenisme* entre aquests dos àmbits de saber està molt avançat, i cal donar-lo a conèixer.

Per què és necessari?

Els cristians hem de saber donar raó de la nostra fe en un món que està molt marcat per la ciència. Al curs posarem a l'abast els fruits més madurs del diàleg ciència-fe que s'han establert en els darrers 30 anys, encara molt poc coneguts. Aquest diàleg fa créixer la comprensió de la teologia i dona molt bones referències ètiques a la ciència perquè estigui sempre al nostre servei.

Oscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

La paràbola del fill pròdig (1)

Aquesta paràbola, potser la més bonica de totes, es coneix amb el nom de *paràbola del fill pròdig*. Efectivament, la figura del fill pròdig en la seva sort i dissort es pinta d'una manera tan impressionant que fa que ocupi el centre de tot el relat. Però en la paràbola hi ha de fet tres actors principals. Joachim Jeremias i altres autors ja van proposar d'anomenar-la amb el títol de *paràbola del pare bondadós*. Pierre Grelot, en canvi, assenyala —i em sembla que amb bons motius— que el relat gira pròpiament entorn dels dos germans, i diu que més aviat s'hauria de titular: *paràbola dels dos germans*.

El pare accedeix al desig del fill més petit i reparteix l'herència. Dona llibertat. Ell ja es pot imaginar què farà el fill petit, però deixa que faci el seu camí. Però, a l'hora del retorn, «encara era lluny que el seu pare el veié». I surt a trobar-lo. Escolta la confessió del fill i hi descobreix el camí interior que ha passat; descobreix que ha trobat el camí de la llibertat veritable. No el deixa acabar de dir, l'abraça i el besa i mana que es prepari un gran festí. Hi ha goig perquè el fill, que «havia mort» en sortir de casa amb la seva fortuna, ara viu un altre cop, ha ressuscitat, s'havia perdut i ha estat «retrobat».

L'essencial del text és sens dubte la figura del pare. Déu actua així perquè és Déu, el Sant. Déu té un cor i, per dir-ho així, aquest cor es gira contra ell mateix: aquí trobem tant en els profetes com en l'Evangeli la paraula *misericòrdia*, que, etimològicament, expressa la imatge de les entranyes de la mare. El cor de Déu canvia la indignació i, en comptes de castigar, perdona.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

1. Hacer lugar al recién llegado

Con estos breves comentarios deseo hacer llegar algunos sencillos comentarios para ayudar al buen crecimiento de los niños y hacer así que la tarea de los esforzados padres primerizos sea muy provechosa. Me refiero a los primeros años.

No deseo decir cosas nuevas. Sí que deseo ayudar a los padres a que comprendan que el advenimiento del hijo, de cada hijo, crea una situación nueva para la pareja. En esta nueva tesitura, ustedes, como progenitores responsables, deberán establecer nuevas reglas de convivencia para hacerle un lugar al recién llegado. Tendrán que negociar y renegociar. Con paciencia, padre y madre, mediante un delicado proceso de tira y afloja, sin que uno quiera imponerse sobre el otro, llegarán a un equilibrio en la normativa familiar a seguir.

Una aclaración: para agilizar la lectura, he decidido utilizar únicamente el género masculino. Cuando escribo *ellos, niño, hijo o padres*, me estoy refiriendo a los dos sexos. Cuando quiera especificar alguna característica diferencial escribiré *ella, él*, etc. A propósito de las *madres*, aunque no lo vea escrito, piense en otros cuidadores habituales del niño, como abuelos, tíos, personal doméstico.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una arquitectura traspassada pel símbol

La potència de la construcció de la Sagrada Família descansa sobre la síntesi que es produeix entre la pedra i el símbol que li dona contingut ideal i espiritual. Aquesta síntesi desemboca en la bellesa, la qual, per Gaudí, s'identifica amb Déu, el Creador. No hi ha bellesa sense amor a la veritat. La bellesa, per a Gaudí, no surt de la competència professional, sinó de l'amor, a Déu i a la natura, a la humanitat i a cada persona: «Primer, l'amor; després, la tècnica», deia.

Per a ell, el foc de l'art comença a cremar quan es produeix la guspira entre l'amor i la tècnica, entre la passió del místic, que és divina, i els coneixements humans, que són el resultat de l'esforç i el treball. Gaudí anirà afinant la síntesi entre matèria i esperit que dona com a resultat la basílica de la Sagrada Família.

Gaudí es troba representat dues vegades a la Sagrada Família. En els dos casos es tracta d'un homenatge fet pels seus deixebles, quan ell ja havia mort: a la façana del Naixement, Gaudí dona rostre a la imatge de Sant Josep (portal de l'esperança) i a la façana de la Passió, en el nivell mitjà el rostre de Crist és adorat per una figura que s'agenolla: Antoni Gaudí.

Jordi Bonet/Armand Puig
Arquitectura i símbol de la Sagrada Família, Ed. Pòrtic

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 16. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa.
- 17. ■ Dimarts** [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa.
- 18. ■ Dimecres** [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
- 19. ■ Dijous** (□ Barcelona) [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
- 20. ■ Divendres** [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.
- 21. ■ Dissabte** [Efe 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.
- 22. ■ † Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o més breu: 16,10-13)]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que heu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".»

Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, / vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, / esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

Crist portant la creu (fragment). Obra de Luis de Morales, Galeria degli Uffizi (Florència)

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi perquè, quan encara no tenia fe, no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 15,1-10)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdía una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.»

»I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdía una, ¿no encendria el llum, i escombraria la casa, i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja del monte, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un novillo de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".»

Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.» Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo, diciendo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".»

Y el Señor se arrepintió de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

▶ Salmo responsorial (50)

R. Me pondré en camino adonde está mi padre.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borrar mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. / Mi sacrificio es un espíritu quebrantado; / un corazón quebrantado y humillado, / tú no lo desprecias. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 1,12-17)

Querido hermano:

Doy gracias a Cristo Jesús, nuestro Señor, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio. Eso que yo antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí, porque yo no era creyente y no sabía lo que hacía. El Señor derrochó su gracia en mí, dándome la fe y el amor en Cristo Jesús. Podéis fiaros y aceptar sin reserva lo que os digo: que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero. Y por eso se compadeció de mí: para que en mí, el primero, mostrara Cristo Jesús toda su paciencia, y pudiera ser modelo de todos los que creerán en él y tendrán vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.»

Jesús les dijo esta paràbola: «Si uno de vosotros tiene cien ovejas y se le pierde una, ¿no deja las noventa y nueve en el campo y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la oveja que se me había perdido." Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse.»

»Y si una mujer tiene diez monedas y se le pierde una, ¿no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la moneda que se me había perdido." Os digo que la misma alegría habrá entre los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»

COMENTARI

(Només comentem Lc 15,1-10, donat que la paràbola del fill pròdig ja va ser llegida i comentada el passat diumenge IV de Quaresma)

La festa de Déu

Jesús ens proposa dues paràboles similars: el pastor que perd una ovel·la d'un ramat de cent, i la dona que perd una moneda d'un conjunt de deu. El text de l'evangeli de Lluç conté a continuació encara una tercera paràbola, la del pare que perd un fill de dos. Hi ha una progressió en el conjunt d'aquestes tres paràboles: es perd un 1%, un 10% i un 50% del que es té.

Aquestes paràboles parteixen d'una crítica que rep Jesús dels fariseus i mestres de la Llei per la seva actitud propra i acollidora amb els cobradors d'impostos i altres pecadors que s'acostaven per escoltar-lo.

El critiquen perquè d'aquesta manera creuen que Jesús es contamina amb la seva companyia. Jesús es defensa amb aquestes paràboles en què un personatge fa tot el que pot per a cercar allò que ha perdut.

L'actitud del pastor resulta desconcertant: si deixa les ovelles per sortir a cercar-ne una que s'ha esgarriat, quan torni trobarà que tota la resta s'ha escampat. Aquest pastor, però, no és un pastor qualsevol, sinó Jesús mateix que sap que les noranta-nou ja estan assegurades, perquè són els justos que obren com cal. En canvi, els esforços cal concentrar-los en aquells esgarriats que caminen lluny de casa i que cal sortir a cercar. I és que Jesús és el bon pastor (cf. Jn 10) que ha vingut a cercar-nos per retornar-nos a Déu.

La dona que ha perdut una moneda també ho remou tot per trobar-la, cosa gens fàcil a les cases populars d'aquella època que no tenien finestres i eren d'una única habitació que servia per a tot, amb el sòl de terra i palla. La dona encén els llums d'oli per a remenar-ho tot fins que aparegui la moneda buscada.

Quin enrenou per al pastor i per a la dona cercar l'ovella i la moneda que han perdut. Per això la seva troballa provoca una gran alegria que cal compartir: fer festa amb els companys i veïns. També al cel fan festa cada vegada que ens convertim i ens deixem reconciliar amb Jesús i amb els germans.

Mons. Vives rep la visita del Vicesecretari del CCEE

L'Arquebisbe d'Urgell va rebre el dia 6 d'agost la visita del P. Michel P. Remery, holandès, actualment Vicesecretari general del Consell de Conferències Episcopals d'Europa (CCEE) amb seu a Saint-Gallen (Suïssa). Anava acompanyat d'altres tres sacerdots holandesos, i dos d'ells tornaven de la trobada de la JMJ a Rio de Janeiro.

Li van exposar a l'Arquebisbe les seves impressions d'aquell esdeveniment de Rio i van compartir el moment eclesial que estan vivint les diverses Conferències episcopals d'Europa.

Nomenaments a Càritas d'Andorra

Càritas Nacional d'Andorra, que és membre de ple dret de Caritas Internationalis, però que forma part del Bisbat d'Urgell a tots els efectes, va veure renovats alguns des seus càrrecs directius. Amb data 3 d'agost l'Arquebisbe d'Urgell i President nat de Càritas Nacional Andorrana, Mons. Joan-Enric Vives, d'acord amb els estatuts vigents i a proposta unànime formulada per l'Assemblea Nacional d'aquesta entitat, va nomenar els següents càrrecs per a un període de quatre anys:

- Sr. Francesc Mora, Vicepresident de Càritas Andorrana.
- Sr. Daniel Marsol, President de la Comissió d'Administració de Béns de Càritas Andorrana.
- Sra. Magdalena Prado, Presidenta de la Comissió d'Acció Social de Càritas Andorrana.

Continuen els seus mandats com a Director el Sr. Agustí Font, com a Secretari el Sr. Josep Estañol i com a Consiliari, Mn. Ramon Sàrries, Arxiprest de les Valls d'Andorra.

Mariàpolis 2013 a La Seu d'Urgell, èxit de participants i acollida

«Hem de marxar de La Seu d'Urgell amb la convicció de ser artistes del diàleg. Ho hem experimentat aquests dies: que el diàleg és tot un art. Cal aprendre, entrenar-se, i no és fàcil. Però volem ser especialistes d'aquest art del diàleg. Un diàleg que neix i que té la seva arrel en l'amor, en el respecte de l'altre. Aquest és el nostre estil de vida i volem contaminar la societat en general». Amparo Gómez, responsable de comunicació del Servei de Focolars de Catalunya i membre de l'equip organitzador de Mariàpolis 2013, va fer en acabar la trobada Mariàpolis 2013, un balanç molt positiu dels resultats i de les activitats que s'han dut a terme al llarg de cinc dies a La Seu d'Urgell, de l'1 al 6 d'agost, en la trobada de 800 focolars d'arreu d'Espanya.

Des del dia 1 que van començar a arribar els participants fins al migdia del dia 6, es van anar desenvolupant activitats i moments de reflexió, tallers, visites culturals, eucaristies i espais d'interioritat, festes, moments de lleure i de gaudi, i sobretot, molt diàleg, articulats a través de testimonis, de xerrades, activitats de comunió i de reflexió, etc. que van acostar persones de diferents indrets i d'experiències personals.

Missa multitudinària

Una missa multitudinària a la Pista Polivalent de La Seu d'Urgell, va ser un dels actes centrals de la Mariàpolis 2013, obert al públic general i al que han assistit més d'un miler de persones. L'Eucaristia va ser presidida de Mons. Joan-Enric Vives i concelebrada per sacerdots de la diòcesi i focolars, participants a la trobada.

Mons. Vives va fer referència a les lectures del dia, del llibre de l'Eclesiastès, exhortant a fer una reflexió sobre la mundanitat que vivim, apuntant que la figura de Qohèlet seria avui com un indignat, que reclama més consciència a la societat i més solidaritat.

Animà també els assistents a seguir el lideratge del Sant Pare, i la seva proposta d'una Església activa, dialogant i evangelitzadora i sense tancar-se dins dels moviments propis, encoratjant-los: «Evangelizad con el ejemplo y después con las palabras, como hacía San Francisco de Asís.»

També recordà les propostes de Chiara Lubich sobre l'economia de comunió. «Que hoy en estos días nos comprometamos de nuevo, porque esta debe ser la Iglesia del diálogo, del compromiso». «Comprometamos nuestra vida, que el movimiento focolar sea también un ruedo, un hogar, que difunda el amor y la fraternidad», acabà assenyalant Mons. Vives als mariapolites.

Famílies, parelles, joves... que es van desplaçar en autocar o en cotxe particular, allotjats a La Seu d'Urgell i també al Principat d'Andorra, amb origen a València, Andalusia, Euskadi, Galícia, Castella, Mallorca, Canàries... amb diferents graus d'implicació en el moviment dels Focolars, van aprofundir durant la trobada en els punts forts de l'espiritualitat de comunió dels Focolars i en les seves aplicacions en la societat civil. Es van unir a la trobada moltes persones de La Seu d'Urgell i de pobles propers, i de diverses comarques de la diòcesi: Cerdanya, Noguera... i també del Principat d'Andorra.

Van participar 25 sacerdots de diversos indrets d'Espanya, amb responsabilitats diocesanes molt variades. També ha estat participant el Bisbe de Pamplona, Mons. Francisco Pérez, simpatitzant del moviment focolar. L'acte final de cloenda va comptar amb la presència de l'Il·lm. Sr. Albert Batalla, Alcalde de La Seu d'Urgell, que també va participar en diverses de les activitats al llarg de la jornada.

Trobada d'acordionistes

El Concert de les 15 nacions de les Trobades d'Acordionistes d'Arsèguel, va tenir lloc la nit del dia 26 de juliol per primera vegada als Jardins del Seminari de La Seu d'Urgell bellament il·luminats. Hi va assistir l'Arquebisbe d'Urgell, el Bisbe emèrit de Girona i els Vicaris generals de la Diòcesi. Aquesta trobada que ja arribava a la 28a edició, fou presentada en tot el seu gran valor pel qual n'és l'ànima, el Sr. Arturo Blasco. Va destacar que és el Festival de música tradicional més antic de Catalunya i on hi participen grans artistes mundials amb acordionis cromàtics i diatònics, amb les veus i amb altres instruments. Va destacar la qualitat dels jardins per a la celebració de concerts a l'aire lliure.

La diòcesi celebra la memòria dels seus màrtirs i beats

Tota la Diòcesi d'Urgell i especialment la parròquia de Santa Maria de Ponts va celebrar el 13 d'agost la memòria dels beats Mn. Josep Tàpies, fill de la parròquia pontsiana, i sis companys preveres urgellitans màrtirs a Salàs de Pallars en la persecució religiosa que va tenir lloc als inicis de la guerra civil espanyola.

La celebració fou present en la litúrgia de l'Eucaristia i també en la pregària de la parròquia del matí. Enguany acompanyats pels textos del llibret «Set dies de pregària als beats preveres màrtirs d'Urgell» preparat per Mn. Agustí Romero i editat el 2006 pel Bisbat d'Urgell, amb un seguit de textos per a la reflexió redactats per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives.

D'altra banda, l'Arquebisbe d'Urgell envià una comunicació el dia 9 d'agost recordant als preveres i responsables de les esglésies de la Diòcesi d'Urgell que, en endavant, la memòria lliure dels beats Eusebi Codina, Ramon Illa i Sebastià Riera, i companys màrtirs claretians, que es podia celebrar fins ara el dia 13 d'agost, ha canviat de data de celebració a Urgell, i es trasllada al dia 12 d'agost. Així ho va acceptar el Decret de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments de 18 de gener de 2013, i així es va celebrar. En endavant ja no coincideixen el dia 13 d'agost les dues memòries, una lliure i l'altra obligatòria.

50 ANYS DEL CONCILI VATICÀ II EN ELS SEUS TEXTOS MÉS RELLEVANTS (11)

Constitució pastoral *Gaudium et spes* sobre l'Església en el món contemporani.— Sobre la guerra i la pau

«Malgrat que les guerres recents hagin causat al nostre món uns prejudicis gravíssims, tant materials com morals, encara en algun lloc de la terra cada dia la guerra fa els seus estralls. Més encara, la crueltat d'una guerra, quan s'usen armes científiques de tota manera, amenaça potser els bel·ligerants a una barbàrie que ultrapassaria de molt la dels temps passats. Després, la complexitat de la situació actual i la complicació de les relacions internacionals fan possible que les guerres sordes es perllonguin amb nous mètodes, encara més insidiosos i subversius. En molts casos el recurs a mètodes terroristes és considerat també una nova forma de guerra» (n. 79).

«[...] L'horror i l'atrocitat de la guerra augmenten enormement amb l'increment de les armes científiques, ja que amb l'ús d'aquestes armes les accions bèl·liques poden produir destruccions immenses i indiscriminades, que per això excedeixen de molt els límits d'una legítima defensa. Més i tot: si aquests en-

ginyis, tal com ja se'n troben en l'arsenal de les grans potències, fossin emprats sense restricció, es produiria una matança quasi general i totalment recíproca d'ambdós bel·ligerants, sense comptar les múltiples devastacions que en derivarien a la resta del món i els efectes perniciosos que l'ús d'aquestes armes comportaria. Tot això ens obliga a examinar el problema de la guerra amb una mentalitat completament nova. Que sàpiguen els homes del nostre temps que hauran de donar un compte severíssim de les accions bèl·liques, ja que el curs dels temps futurs dependrà molt de les decisions que prenen avui. Tenint en compte tot això, fent-se seves les condemnes de la guerra total pronunciades ja pels recents summes Pontífexs, aquest sagrat Sínode declara:

«Tota acció bèl·lica que tendeix a destruir indistintament ciutats senceres o grans regions amb llurs habitants és un crim contra Déu i contra l'home mateix, crim que ha de ser condemnat amb fermesa i sense cap vacil·lació. El perill característic de la guerra moderna consisteix en el fet que dona en certa manera peu als qui posseïen les armes científiques més modernes a perpetrar aquests crims i, per una mena de connexió inexorable, pot impel·lir les voluntats dels homes a les decisions més atroces. Perquè això no passi mai en el futur, els bisbes reunits de tot el món demanen amb gran insistència a tothom, especialment als governants de les nacions i als caps militars, que no parin mai de sospesar aquesta responsabilitat tan gran davant de Déu i de tota la humanitat» (n. 80).

«[...] Queda clar, doncs, que hem de posar tot el nostre esforç a preparar el temps en què les nacions s'avinguin a prohibir absolutament tota guerra. Això naturalment demana l'establiment d'una autoritat pública universal, reconeguda per tothom i dotada de poders eficaços per garantir a tothom la seguretat, el manteniment de la justícia i el respecte dels drets» (n. 82).